

deller, der blive anvendte til en Bygning, ere kunstneriske, og skulde det virkelig være forbudt at anvende en ganske simpel Model, der er lavet til en ganske simpel Ting, naar der ikke ved den er vist Kunst? Som det her er nævnt, maa det forudsættes, at det er Tegninger og Modeller, som have kunstnerisk Betydning. Mit andet Vædringsforslag gaar ud paa, at de sidste Ord i Paragraffen: „eller efter den paa Grundlag af disse opførte Bygning“, skulle udgaa, thi der staar her noget, som har en overordentlig stor Næfsevidde, og som kan komme til Ulejlighed for mange, som komme meget uskyldig dertil, og ogsaa med det for Øje, at Netten efter Loven varer saa umaadelig længe, og der kunde maasse ogsaa komme ind under den noget, som den, der har forfattet Loven, ikke har tænkt; han har vistnok ikke tænkt sig, at den kunde naa saa vidt. Der maa jo ikke benyttes noget, som er tegnet efter den paa Grundlag af Tegningen opførte Bygning, men dette naar jo umaadelig vidt. Tilmed kan jo en Bygning endogaa blive meget gammel, inden Bestyttelsen falder bort, og derfor kan nogen ganske uforvarende komme til at benytte enkelte Motiver af en saadan Bygning og derved komme i stor Forlegenhed. Jeg vil f. Eks. sige, at en 20—30—40 Aar efter, at en Bygning er opført, kan en ung Kunstner tage en Skitse af et vist Parti af den og maasse 20 Aar efter have glemt, hvor han har den fra, og anvende den, men saa er han om en Hals, thi saa kunne Arvingerne, naar de opdage det, komme og gøre Indsigelse derimod, konfliktøse Historien eller forlange, at det skal rives ned. Jeg synes, at man udsætter sig for altfor meget, naar de sidste Ord blive staaende. Det er i Kortfæd, hvad jeg har at bemærke om mine to første Vædringsforslag. — Det andet Stykke af § 33 slutter saaledes: „Ved bestilte Portrætter eller Portrætbuster tilkommer denne Ret — det vil sige Netten til, at Kunstværker gengives eller mangfoldiggøres — Bestilleren“. Jeg foreslaar, at der hertil skal føjes: „ved andre efter Bestilling udførte Kunstværker tilkommer denne Ret Bestilleren og Kunstneren i Foræning“. Med Hensyn dertil skal jeg straks svare den ærede Ordfører, at jeg har anset det for en Selvfølge, at den økonomiske Forbedel, som kan indvindes ved den Mangfoldiggørelse, som de to blive enige om, kun kan tilkomme Kunstneren, men jeg vilde anse det for høist ubilligt og uheldigt, om et Kunstværk, som en Kunststjer har ladet udføre, givet Kunstneren Ideen til, arbejdet sammen med ham paa og meget ofte anvendt store Besøftninger paa, skulde kunne slippe aldeles ud af hans Hænder. Det har maasse været

hans Hensigt, at han alene skulde eje det; eller det kan være, at det er noget, som han har tænkt sig at Kunstneren skulde have Interesse for. Naar saa andre ogsaa synes om det og lade det gengive i simpelt, daarligt Materiale, vil han maasse kunne træffe det Kunstværk, han har ladet gøre, mange Steder i en saa forfalden og daarlig Tilstand, at det ikke er muligt at genkende det, og det skal han saa finde sig i. Jeg vil f. Eks. nævne, at en Mand vil sætte et Gravmonument over en kær Slægtning og giver en Kunstner, en Arkitekt, en Billedhugger Ideen til det, og han faar det frem, som han mener at ville have det. Naar han saa lader det udføre i godt Materiale i Bronze, f. Eks., eller lader det hugge i Marmor, saa at der kommer noget ædelt og godt frem, vilde det dog være høist traugigt for ham at se det mange Steder rundt omkring, maasse i daarligt Materiale og i forfalden Tilstand. Det vilde være ubehageligt for den Mand, som ogsaa har bidraget til at ståe det, arbejdet sammen derpaa med Kunstneren, givet Ideen dertil og maasse kasseret mange Ting, for han har faaet sin Tanke frem, at det skulde kunne blive alles Æje uden hans Vilje og Vidende. Det tør jeg sige, at mange Kunststjerner, der have anvendt Penge paa at faa noget bestemt frem, vilde betragte som en Uret mod dem. Det blev sagt af den ærede Ordfører lige som af den ærede Minister ved første Behandling, at man kunde betinge sig det, inden der blev begyndt paa et Kunstværk, ved at slutte en Kontrakt. Jeg vil dertil sige, at det vilde være en høist behynderlig Introduktion hos en Kunstner, naar man vilde bestille et Kunstværk hos ham, at skulle sige til ham: før vi tale om Tingen, skulle vi lave en Kontrakt og dertil have fat paa en Procurator. Jeg tror næppe, at der vilde blive mange Kunstværker, naar man skulde tage fat paa dem paa den Maade. Jeg synes, at mit Forslag kun er ret og billigt, og det stemmer ogsaa ganske med det Forslag, der er stillet af det ærede Udvalg til § 41, hvor det siges, at Afhændelse af bestilte Portrætfotografier maa ikke finde Sted uden Bestillerens Samtykke. Et bestilt Fotografi er jo noget, som i Reglen ikke koster ret meget, men det andet kan være af en hel anden Betydning. Naar man kan foreslaa dette med Hensyn til Fotografier, kan jeg ikke forstaa andet, end at man maa kunne tiltrøde det Forslag, jeg har stillet. Hvis der bør være en Tilføjning om, at den økonomiske Fordel, der kan vindes, skal tilfalde Kunstneren, kan jeg intet have derimod, men jeg tror, at det vilde være overflødig, thi det maa let kunne ordnes. Det var disse saa Bemærkninger,